

Og saa har Ministeriet endelig besluttet at forsøge at drage hele Ost- og Nord-Europas Turiststrøm, der gaar mod Syden, navnlig Italien, over Buda-Pest.

Der er indrettet en ny Rute med Expressstog fra Buda-Pest til Fiume ved Adriathavet, derfra til Ankona i Italien og videre til Rom. Man kan nu i Buda-Pest købe en Billet til Rom (en Strækning som fra København til Wien) for 24 Kr., 1ste Kl., medens den samme Billet før med langsomme Tog og daarlige Dampskibe kostede mer end 124 Kr.!

Og det er kun det første Forsøg, Prisen vil blive nedsat endnu mere!

Følgen deraf er, at naar man fra København, Stockholm eller Petersborg vil rejse til Rom, kan man rejse 100 Kr. billigere og lige saa hurtig ved at tage over Buda-Pest som ad nogen anden Rute.

Hvad har ikke Ungarn opnaaet ved at drage Turiststrømmen over Buda-Pest! —

Enhver, der kommer til Buda-Pest, vil sikkert se denne prægtige Donauby, med dens talrige Paladser, brogede Folkeliv og dens maleriske Omegn. Man vil sikkert slaa sig ned dér nogle Dage. Det er en By, der, om ikke saa lang Tid, vil tage Luven fra London og Paris. Ungarerne arbejder i al Fald energisk derpaa, og Ungarn er et rigt Land, der nok kan bære en Millionstad.

Zonetarifens uventede Held i Ungarn har naturligvis gjort Spørgsmaalet brændende i Europas øvrige Lande. I Østrig har man allerede gjort Tillob, skønt Landet paa Grund af sin Form har ondt ved at anvende Systemet.

Andre Lande vil sikkert følge efter, det er nemlig saa, at det ikke alene er det demokratiske Parti, der har Fordel af at faa Zonetarifen indført; der er meget andet, der kan tale for Systemet, det er en nem Maade at forøge Statens Indtægter paa. I de Lande, f. Ex. Italien og Tyskland, hvor Nationen bestaar af temmelig uensartede Bestanddele, og hvor Regeringen længe har arbejdet paa at smelte de forskellige Dele sammen til ét, er det klart, at just dette System vil gøre Underværker, netop fordi det bringer en hidtil ukendt Strømmen fra den ene Egn til den anden.

Zonetarifens Indførelse i Ungarn bør iøvrig vække en særlig Opmærksomhed i Danmark; ti en af de første, der har kastet denne Idé ud, er Professor *William Scharling* ved Københavns Universitet, og det for over tyve Aar siden; men en Profet er aldrig agtet i sit Fædreland — — —

Skulde man opleve at se denne Idé gennemført! Hvilket Gode for Menneskeheden! Hvor vilde vi ikke lære af hverandre; hvilket Samkvem mellem alle Europas

Nationer! Hvilken Turistsværm vil da ikke ogsaa strømme ind over Danmark; først da kan der bygges Hotel paa Hotel langs Sjællands Nordkyst Og til Gengæld flakker vi om i Ungarn, Schweiz og Italien talende Garborgs »Verdenssprog.«

»Fredsforeninger« og »Selvbeskatningen« bliver da overflodige, ti Krig bliver næsten umulig. Vi bliver alle »Europæere«!

Er Kvindesagen mere end en Døgnbevægelse her i Danmark?

Under ovenstaaende Titel findes i Ringsted Folketidende Nr. 220 et Angreb paa Kvindebevægelsen og særlig paa »Hvad vi vil« Redaktion. Da det er et sagligt Angreb, der vidner om, at den skjulte Forfatter følger Kvindesagen baade med Alvor og Interesse, vil vi ogsaa svare i Alvor, idet vi forudsætter, at Forfatteren muligvis har flere Meningsfæller.

Først udtaler M. S. (det Mærke, under hvilket han skriver) sin Skuffelse over, at den Storm, som for nogle Aar siden rejstes af en lille Skare modige Kvinder, der slog til Lyd for Menneskerettigheder, dog har vist sig *underlig rodløs*. Kvindernes Krav om Ligestilling med Manden og deres Arbejde for egne Interesser aftvang den mere frisindede Del af Mændene en vis Agtelse, samtidig med at Modstanderne, med A. Strindberg i Spidsen, fulgt af det konservative Landsting, viste, hvad Kvinderne kunde vente fra den Kant. Men saa tav Modstanderne stille, og det befandt Kvinderne sig saa vel ved, at de nu tænkte mere paa at gøre det hyggeligt og morsomt for deres lille Menighed, i Stedet for at forstaa, at *det var igennem hidsig Modstand, at Kvinderne havde rundet deres Tilhængere*.

Den ærede Forfatter er ikke konsekvent, ti længere henne i Artiklen siger han: *Hvorfor i al Verden skal Mand og Kvinde hidses op til at staa skarpt og fjendtlig overfor hinanden?* — Samtidig roser han Førerne for Energi og god Vilje. Er det netop ikke lovende for en ny Sag, at det er hæderlige og energiske Førere, der forstaa, at denne stærke Kulturbevægelse ved Kvindesagen maa begynde reformatorisk, saa de anlægger »Socialpolitisk Skole« med udmærkede Lærere (Forfatterens Ord) og Blade med oplysende Artikler med Anvisning til Forbedring i Kvindens økonomiske og retlige Stilling. Dette vidner dog ikke om »Rodløshed«.

M. S. siger om »Hvad vi vil«: »Da det først kom frem, var det et folkeligt Blad, jævnt og ligefremt, ret egnet til at trænge ned i Folkets brede Lag, hvor det læstes og diskuteredes, og hvor tarvelige Kvinder kunde komme frem med, hvad de havde paa Hjærte«. Senere, mener M. S., blev det socialistisk, saa jævne Folk ikke forstod det. Det plejer nu ellers ikke at være en Hindring for at trænge ned i det brede Lag, at det er socialistisk — men ogsaa her røber Forfatteren Forvirring.

Sagen er den, at »Hvad vi vil« har

ikke skiftet Karakter; Bladet er som hele Bevægelsen — **selvstændig** — *mod* de Partier, som ikke vil give Kvinden de borgerlige Rettigheder, som hun kræver som Menneskeret. Selvfølgelig er vi derfor det Parti nærmest, som har Kvindens Valgret paa sit Program, nemlig Socialdemokratiet, skønt man ogsaa dér sporer, at det alene er Mænd, der leder Arbejderbevægelsen.

Men ingen kan arbejde for Frihed og Fremskridt uden at stævne lige i Armene paa den moderne Socialisme. Vil vi *Madsteder* for de sultne Børn, Fagskoler for Ungdommen, Valgret for Kvinden o. a. m. — Socialismen omfatter enhver menneskekærlig Tanke.

M. S. kaster sin største Forbitrelse paa nogle Artikler i »Hvad vi vil« af C. F. Jensen og citerer med stort Velbehag nogle fra Formens Side mindre heldige Sætninger, medens han stærkt foreholder Bladets kvindelige Redaktør det uforsvarlige i at optage saadanne Artikler, hvori Mandens Tyranni og Kvindens Undertrykkelse males i saa stærke Farver.

Vi vil dertil svare, at Optagelsen af disse Artikler er vel overvejet, og efter vort Kendskab til Forholdene gennem Kvindeforeningernes Virksomhed finder vi, at hans Skildringer af Mandens brutale Tyranni aldeles ikke er nogen Overdrivelse.

Bladet »Hvad vi vil« saa lidt som C. F. Jensen taler om de hæderlige Undtagelser af humane Mænds Opfattelse af deres Hustruers Ret som Mennesker, men C. F. J. peger paa Samfundets Opfattelse af den gifte Kvindes Retsstilling og viser, hvad den har ført til i sine Konsekvenser. Ligesom han har ogsaa vi erfare igennem utallige gifte Kvinders Udtalelser, at hun ofte har saa lidt personlig Frihed, at hendes Mand end ikke tillader hende at være Medlem af Foreninger, gaa til Moder eller holde Kvindeblad. Mange Kvinder er komne til os med Taarer i Øjnene og har meddelt os, at de ikke maatte holde »Hvad vi vil« og bedt os adressere det andetsteds, da deres Mand ikke vilde se det o. s. v. Er der et saadant Tryk i dagligdags Smaating, saa er det sikkert ingen Overdrivelse, naar C. F. J. skildrer den gifte Kvindes Stilling i Samfundet, som han gør, og der vil naturligvis komme mangt et disharmonisk Skrig fra den Lejr, som har tiet saalænge. At det er en *Mand*, som har set saa dybt i Forholdene, maa være Kvindesagen et godt Varsel.

Til Slutning kommer M. S. med den almindelige Mandfolketanke, at alle Kvinder kun skal have én Mening. Det har nemlig berørt den ærede Forfatter usympatetisk, at Kvinderne har flere Foreninger og mere end et Blad; han siger: »Skal Kvinderne vinde deres Sag, bør der kun være *ét* Blad og *én* Forening. Nej! Saa vist som Kvindebevægelsen er mere end en Døgnbevægelse, saa vist vil ogsaa Kvindernes Krav om Menneskeret have lige saa mange Afskygninger, som der er forskellige Elementer i Folket. Det er ikke *Begrebet* Kvinde, der stiller sine Fordringer, men det er levende Mennesker — *Kvinderne*, der forlanger lige Ret med Manden i retlige og sociale Forhold.